

Ο Θεός, αν δεν είναι αγάπη, δεν υπάρχει!

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η αντίληψη ότι ο Θεός αγαπά μόνο τα δικά του «καλά παιδιά», που εφαρμόζουν απαρέγκλιτα το θέλημά του, κι απορρίπτει τους άσωτους και αμαρτωλούς, είναι έντονα διαδεδομένη όχι μόνο στις άλλες θρησκείες αλλά και σε αρκετούς χριστιανούς.

Ένας Θεός που δεν αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους ως παιδιά του, όπως και να ζουν, δεν μπορεί να είναι «ο Θεός των Πατέρων ημών». Γιατί, ένας τέτοιος Θεός, δεν είναι αγάπη· κι αν ο Θεός δεν είναι αγάπη, Θεός δεν υπάρχει! Ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων, μιλώντας στους χριστιανούς, τους λέει: «*Αν είναι θεότητα, είναι οπωσδήποτε αγάπη*»[\[1\]](#).

Όταν, λοιπόν, προβάλλουμε το Θεό ως παντοδύναμο και κυρίαρχο, σκληρό και άκαμπο στις αποφάσεις του, που αντιμάχεται τη διαφορετικότητα, που ελέγχει συνεχώς τον άτσαλο και αδύνατο άνθρωπο, που σιωπά μπροστά στην αδικία και εκμετάλλευση για χάρη των ισχυρών, και, γενικά που κινείται με βάση την ανθρώπινη παθολογία, ενθαρρύνουμε την αθεΐα ή την αρρωστημένη

θρησκευτικότητα.

Έργο Γεωργίου Κόρδη, λεπτομέρεια.

Χρειάζεται να παλέψει και ν' απορρίψει κανείς διδασκαλίες που δέχτηκε και απορρόφησε από παιδί, όταν αυτές είναι αντίθετες με όσα οι άγιοι έζησαν και δίδαξαν, ώστε να γνωρίζουμε ποιος είναι όντως ο Θεός της Ορθοδοξίας κι όχι των θρησκειών ή των αιρέσεων.

Σίγουρα, κοντά σε σύγχρονους Πατέρες και Μητέρες, που γνωρίζουν εμπειρικά και διδάσκουν πατερικά, θα μπορέσει κανείς ευκολότερα, αν τους εμπιστευτεί, να ελευθερωθεί από τον ψεύτικο Θεό - το δυνάστη Θεό - και να χαρεί το πρόσωπό του, τη ζωή με τις χαρές της ως δώρα, τους συνανθρώπους του ως πρόσωπα-εικόνες Θεού. Γιατί θα συναντήσει και θα γνωρίσει το Θεό της ελευθερίας, της χαράς, της αγάπης που αγκαλιάζει όλους όπως είναι και τους καλεί - "όστις

θέλει” – να βαδίσουν «την τεθλιμμένην του βίου οδόν» στηριγμένοι στην αγάπη Του.

Όπως είναι λάθος να διδάσκεται ένας Θεός που δεν είναι αγάπη, άλλο τόσο είναι λάθος να διδάσκεται μια εκκλησία χωρίς σταυρό. Ο Χριστός, που είναι η Αλήθεια, μας λέει ότι για να τον ακολουθήσει κανείς θα πρέπει ν’ αρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώσει το σταυρό του.

Δεν είναι η σχέση μαζί του μια συναισθηματική προσέγγιση. Είναι πάλη και αγώνας ισόβιος, που στηρίζεται σ’ αυτό το «κάτι» που καθορίζει τη σοβαρή και γνήσια σχέση που μένει εις αιώνας.

Όπως ο Θεός έστειλε τον Υιόν του να θυσιαστεί για τον κόσμο από αγάπη, έτσι κι όποιος τον ακολουθεί από αγάπη θυσιάζεται γι’ Αυτόν. Και τότε βιώνει στην καρδιά του τη Βασιλεία του Θεού που έχει χαρά και ευφροσύνη «νυν και αεί».

Παραπομπή:

[1] Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Κατηχήσεις, Φωτιζομένους ΣΤ, ΙΒ, Εκδ. Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Καρέας 1991, σ. 130.

<https://bit.ly/3nDOvzk>